

В історії становлення незалежності і соборності України, особливе місце займає день 22 січня 1919 року, коли Директорія Української Народної Республіки проголосила Злуку всіх українських земель в єдину Українську державу. Саме цей день з'єднання Західноукраїнської Народної Республіки з Української Народною Республікою прийнято відзначати як свято – День незалежності і соборності України.

Захід проводиться в залі, прикрашеному українською атрибутикою.

У центрі сцени розміщено державні символи України, плакат із назвою свята.

Хід заходу

Висвітлюються слова:

«Національна єдність – запорука державності України»

Ведучий:

Сьогодні День Соборності України, свято рідного краю, свято нашої держави.

Ведуча:

Ми пишаємося, що ми – українці, а наша Вітчизна – Україна, земля, дорога та мила серцю кожного із нас.

Декламується поезія В. Сосюри «Любіть Україну» під демонстрацію відеофільму «Мальовничі куточки України».

Читець 1:

Любіть Україну, як сонце, любіть,
як вітер, і трави, і води,
в годину щасливу і в радості мить,
любіть у годину негоди!..
Любіть Україну у сні й наяву,
вишневу свою Україну,
красу її, вічно живу і нову,
і мову її солов'їну.
Між братніх народів, мов садом рясним,
сіяє вона над віками...
Любіть Україну всім серцем своїм
і всіми своїми ділами!..

Читець 2:

Для нас вона в світі єдина, одна,
в просторів солодкому чарі...
Вона у зірках і у вербах вона,
і в кожному серця ударі...
У квітці, в пташині, в електровогнях,
у пісні у кожній, у думі,
в дитячій усмішці, в дівочих очах,
і в стягів багряному шумі...
Як та купина, що горить – не згора,
живе у стежках, у дібровах,
у зойках гудків, і у хвилях Дніпра,
і в хмарах отих пурпурових.

Ведучий:

Україна – рідний край, земля з багатовіковою історією, мальовничою природою, чарівною піснею, працелюбними, мудрими й талановитими людьми.

Ведуча:

Ми горді зватися українцями. Поклик рідної землі завжди відчували наші прадіди й діди, ті, хто живе в Україні та кого доля закинула на чужину. І де б не був українець, захвилюється аж до сліз, почувши рідне слово.

Ведуча:

Україна... Її майбутнє в руках молоді. Від нас залежить, якою буде наша держава! А держава, як і родина, має бути дружною, сильною, здоровою, щасливою.

Ведучий:

Якось батько зібрав синів і сказав: «Сини мої! Живіть у мирі й злагоді, і тоді жоден ворог вам не страшний, ніхто не зможе вас здолати». Сини стали заперечувати. Кожен вважав, що зуміє побороти ворога самотужки. «Невже ви думаете, що здолаєте ворога, коли кожен із вас, як та гілка, яку вітер хилить у різні боки, а як сильніше дмухне – то й зламає? – мовив батько. – Ось спробуйте зламати цей пучок гілля. Що, не можете? Тож запам'ятайте: нікому ще не вдалося перемогти людей, які тримаються одне за одного, як ці гілки».

Звучить пісня «Я України син» (муз. П.Мрежук, сл.В.Крищенко).

Ведуча:

Упродовж століть землі України були розрізнені, належали до різних держав: Російської імперії, Польщі, Австро-Угорщини. Тож споконвічною мрією українців було об'єднання розрізнених частин України в межах однієї держави.

Ведучий:

У тяжкій і тривалій боротьбі за національне визволення, утвердження власної державності наш народ не раз переживав як гіркі, так і радісні події. Одна з таких сторінок нашого минулого – боротьба українського народу за соборність своїх земель.

Ведуча:

Щороку 22 січня весь український народ із вдячністю згадує тих героїв, які боролися за об'єднання усіх національно-демократичних сил українства, хто словом і ділом намагався відродити незалежну Соборну Українську державу. Ідея всеукраїнської єдності формувалася ще з часів Київської Русі, Галицько-Волинської держави, Запорізької Січі, Визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького, Гетьманщини.

Ведучий:

Та реалізувалася ця мрія внаслідок української революції 1917-1920 років, під час якої з великою силою розкрилися свободолубство і національний дух українського народу, утворилися дві демократичні держави – Українська Народна Республіка (УНР) та Західноукраїнська Республіка (ЗУНР). Нажаль, дві роз'єднані держави не могли існувати як єдиний політичний, економічний організм, цьому заважав ряд причин. Не зважаючи на перешкоди, народ України не полишав прагнення до соборизації всіх українських земель у власній державі.

Ведучий:

22 січня 1919 року на Софіївській площі, біля пам'ятника гетьману Богдану Хмельницькому, у присутності десятків тисяч киян лідери УНР і повноважна делегація ЗУНР заявили про свій непохитний намір збудувати єдину соборну Українську державу.

Ведуча:

З раннього ранку місто набуло святкового вигляду. На будинках державних установ майоріли національні синьо-жовті прапори, Софіївський майдан прикрашала тріумфальна арка зі старовинними гербами України і Галичини.

Ведучий:

Демонструються фрагменти документального фільму «Становлення української державності».

Ведучий:

Цей день увійшов до національного календаря як велике державне свято – День Соборності України, і відзначають його з 1999 року.

Ті вікопомні історичні події сформували підґрунтя для відродження незалежної соборної демократичної України та утвердження національної ідеї. У розмаїтті жовто-синіх знамен 22 січня 1990 року наші сучасники поєднали живим ланцюгом злуки Схід і Захід України.

Ведуча:

Віримо, що територіальна цілісність України, скріплена кров'ю мільйонів незламних борців, навіки залишатиметься непорушною. Плекаймо все, що працює на ідею загальнонаціональної єдності.

Звучить Державний Гімн України.

Ведучий:

Соборність – це символ. Символ боротьби за волю. Порозуміння між людьми. І часточка надії і віри у майбутнє.

Ведуча:

Пам'ятаймо про незліченні жертви наших співвітчизників, покладені на вівтар незалежності, соборності, державності.

Ведучий:

Любов до землі, до рідного слова прирекли багатьох славних синів і дочок України на тюрми і поневіряння.

Ведуча:

Віримо, що територіальна цілісність України, скріплена кров'ю мільйонів незламних борців, навіки залишатиметься непорушною. Маємо бути свідомі того, що лише в єдності дій та соборності душ можемо досягти величної мети – побудови економічно й духовно багатой, вільної й демократичної України, якою пишатимуться наші нащадки.

Звучить пісня «Україно, Україно...» (муз. і сл. Т.Петриненка).

Ведучий:

Україно, соборна державо,
Сонцесяйна колиско моя,
Ні, не вмерла й не вмере твоя слава,
Завойована в чесних боях.

Ведучі:

Ми вірим в майбутнє твоє, Україно!
Говорять сьогодні дорослі й малі.
Бо ти в нас – найкраща, бо ти в нас єдина,
Немає такої, як ти, на землі.

Ведучий:

Наше свято підійшло до кінця. Сердечно бажаємо вам міцного здоров'я, щастя, добра, миру, злагоди і глибокої віри у гідне майбутнє України!

Звучить «Молитва за Україну» (сл. О.Кониського, муз. М.Лисенка).